

Sygn. akt I C upr 763/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękaraska

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 20 września 2016 roku w Ś.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z/s w W.

przeciwko I. K.

o zapłatę

I. powództwo oddała;

II. przyznaje adw. A. K. kwotę 360 zł plus podatek VAT tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora pozwanego I. K., płatne z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp.z o.o. wniosła w dniu 10 grudnia 2015 r. do tut. Sądu pozew w postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu I. K. (wskazując jako jego adres zamieszkania ul. (...), (...)-(...) N.) o zasądzenie na jej rzecz nakazem zapłaty kwoty 646,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów sądowych tj. opłaty od pozwu, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego 17 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów przesyłki poleconej (wezwania ostatecznego do zapłaty 4,20 zł oraz pozwu: 4,20 zł), a więc 8,40 zł.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pierwotny właściciel pojazdu zawarł z (...) SA umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych na okres 12 miesięcy. Została mu wystawiona polisa ubezpieczenia OC dla pojazdu mechanicznego marki A. (...) o nr rej. (...). Ubezpieczony pojazd w dniu 21.11.2012 r. został zbyty i wydany pozwanemu jako kupującemu. Pozwany będąc nabywcą pojazdu, w przypadku gdy nie chce kontynuować ubezpieczenia może wypowiedzieć umowę – na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...). Pozwany jednak nie wypowiedział umowy ubezpieczenia. W wyniku przeniesienia własności pojazdu na pozwanego jako kupującego z mocy prawa przeszły wszelkie prawa i obowiązki wynikające z tej umowy ubezpieczenia OC, co dotyczyło także obowiązku uiszczenia składki ubezpieczeniowej. Strona powodowa powołując się na art. 31 ust. 1 ww. ustawy, wskazała, że pozwany, na którego z chwilą nabycia pojazdu przeszedł obowiązek zapłaty składki w kwocie 482,11 zł, nie zapłacił ubezpieczycielowi. Pomimo braku zapłaty całej składki ubezpieczyciel musiał świadczyć ochronę ubezpieczeniową do końca trwania polisy OC. W zamian za tę ochronę nie otrzymał on jednak całości należnego wynagrodzenia. Powstała w ten sposób wierzytelność (...) SA przelał na rzecz strony powodowej na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 24.06.2014 r., tym samym strona powodowa stała się następcą prawnym zakładu ubezpieczeń i dochodzi od pozwanego realizacji powstałej wierzytelności. Strona powodowa wskazała, że na piśmie powiadomiła pozwanego o cesji wierzytelności, zmianie wierzyciela i obowiązku świadczenia na rzecz strony powodowej i jednocześnie wezwała pozwanego do zapłaty wierzytelności

dochodzonej pozwem, zastrzegając skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego, pozwany jednak należności nie spełnił. Strona powodowa wskazała, że na dochodzoną kwotę składa się kwota 482,11 zł tytułem należności głównej wynikającej z nieopłaconej składki z polisy o terminie płatności 10.12.2012 r. oraz kwota 164,50 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych od kwoty 482,11 zł za okres od 11.12.2012 r. do dnia 08.12.2015 r. Dalszych odsetek strona powodowa żądała zgodnie z treścią art. 482 § 1 Kc.

W dniu 21.12.2015 r. tut. Sąd uwzględnił wniosek strony powodowej i nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc upr (...) nakazał pozwanemu zapłatę kwoty 646,61 zł, wraz z odsetkami i kosztami procesu. Jednak postanowieniem z dnia 19.02.2016 r. tut. Sądu uchylił ww. nakaz zapłaty i zawiesił postępowanie, gdyż jak się okazało, doręczenie pozwanemu odpisu ww. nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu nie powiodło się, gdyż jak wynikało z relacji poczty, w miejscowości (...) brak jest ulicy, którą strona powodowa wskazała jako element adresu miejsca zamieszkania pozwanego, a strona powodowa nie wskazała w określonym terminie prawidłowego adresu miejsca zamieszkania pozwanego.

Pismem z dnia 25.05.2016 r. strona powodowa wniosła wniosek o ustanowienie kuratora procesowego w trybie art. 144 Kpc dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego i podjęcie zawieszono postępowania. Strona powodowa wskazała, że mimo podjętych starań nie udało się ustalić adresu miejsca zamieszkania pozwanego, a z uzyskanych informacji z Centrum Personalizacji Dokumentów MSW wynika, że pozwany nie posiada adresu zameldowania na pobyt stały lub czasowy. Postanowieniem z dnia 15.07.2016 r. tut. Sąd podjął postępowanie w niniejszej sprawie a Przewodniczący w tut. Sądzie zarządzeniem z tego samego dnia ustanowił kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego.

W odpowiedzi na pozew, pozwany reprezentowany przez kuratora, wniósł o oddalenie powództwa w całości z powodu nie udowodnienia przez powoda twierdzeń, na które powołuje się w pozwie, zwłaszcza dotyczących wysokości zobowiązania. Pozwany podniósł, że strona powodowa nie udowodniła zawarcia umowy ubezpieczenia OC z pierwotnym właścicielem pojazdu, nie przedkładając jej przy pozwie. Ponadto polisa OC załączona do pozwu opiewa na kwotę 482,11 zł i nie jest wiadomym, na jakiej podstawie ta kwota została wyliczona.

Strona powodowa na rozprawie w dniu 20.09.2016 r. nie ustosunkowała się do stanowiska pozwanego, zawartego w odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 04.06.2012 r. (...) SA wystawiła polisę nr (...) potwierdzającą zawarcie umowy ubezpieczenia ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz umowy ubezpieczenia „Program Pomocy z Samochodem zastępczym i A. Opony”, dotyczących pojazdu m-ki A. (...). MR'88 44 E o nr rej. (...), z całkowitą składką ubezpieczeniową w wysokości 482,11 zł terminem zapłaty z dnia 10.12.2012 r. Dowód: - odpis polisy z dnia 04.06.2012 r. – k.19

W dniu 24.06.2014 r. (...) sprzedała stronie powodowej szereg wierzytelności, w tym m.in. wobec pozwanego o zapłatę kwoty 482,11 zł z tytułu polisy nr (...).

Dowód: odpis umowy sprzedaży wierzytelności z 24.06.2014 r. z wyciągiem z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności – k. 20-23

Pismem z dnia 01.07.2014 r. strona powodowa wysłała pozwanemu na adres jak w pozwie zawiadomienie o nabyciu od (...) SA wierzytelności z tytułu polisy nr (...) i wezwała pozwanego do zapłaty kwoty głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód: - przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 01.07.2014 r. wraz z dowodem nadania listem poleconym – k.24-25

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne.

Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...) w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Zgodnie z art. 6 Kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała w rozumieniu art. 6 Kc przede wszystkim istnienia swojego roszczenia, a w dalszej kolejności również wysokości swojego roszczenia. Pozwany poprzez zarzut nie udowodnienia przez stronę powodową twierdzeń, na które powołuje się w pozwie, w tym dotyczących wysokości zobowiązania, zaprzeczył w istocie, że łączył go z cedentem wierzytelności strony powodowej, a obecnie ze stroną powodową jakikolwiek stosunek prawny, na podstawie którego strona powodowa mogłaby dochodzić swojego roszczenia. W tej sytuacji strona powodowa winna była - zgodnie z przywołanym art. 6 Kc - przede wszystkim udowodnić fakt samego istnienia roszczenia o zapłatę kwoty dochodzonej pozwem, w tym przede wszystkim zawarcia umowy ubezpieczenia OC z pierwotnym właścicielem pojazdu m-ki A. (...) o nr rej. (...), oraz pozostałe przesłanki z art. 31 ust. 1 ww. ustawy, tj. przejścia lub przeniesienia własności ww. pojazdu na pozwanego oraz udowodnić swoje roszczenie co do wysokości.

Skutecznego dowodu na te okoliczności nie mogła skutecznie stanowić przedłożona przez stronę powodową przy pozwie polisa nr (...), gdyż jak wynika z pozwu, nie została ona wystawiona w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia z samym pozwanym, lecz została ona wystawiona ona została przez (...) SA niejako „automatycznie”, w oparciu o założenie że ma w niniejszej sprawie zastosowanie art. 31 ust. 1 ww. ustawy (na co wskazuje fakt, że brak jest potwierdzenia zawarcia tej umowy osobiście przez pozwanego w postaci np. złożenia jego podpisu na tej polisie), którego przesłankę zastosowania w niniejszej sprawie strona powodowa jednak nie udowodniła, wobec zaprzeczeniu tym okolicznościom przez pozwanego.

Skutecznego dowodu na te okoliczności nie mogła również stanowić – co oczywiste – przedłożona przez stronę powodową umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 24.06.2014 r. wraz z wyciągiem z załącznika do niej, gdyż dokumenty te – wobec zaprzeczenia przez pozwanego samemu istnieniu wierzytelności o zapłatę ww. kwoty – mogą być jedynie dowodem na zawarcie ww. umowy cesji wierzytelności, który to fakt nie był zresztą kwestionowany przez pozwanego. Strona powodowa nie zaoferowała natomiast Sądowi ani w pozwie ani na rozprawie w dniu 20.09.2016 r. (art.505(5) Kpc) żadnego innego dowodu na okoliczność istnienia tej wierzytelności, w szczególności dowodu na okoliczność zawarcia umowy ubezpieczenia OC z pierwotnym właścicielem pojazdu m-ki A. (...) o nr rej. (...), oraz faktu przejścia lub przeniesienia własności ww. pojazdu na pozwanego. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na powodzie spoczywa ciężar wykazania, że okoliczności, na które się powołuje, miały miejsce, i że służą mu roszczenia, których dochodzi na drodze sądowej. Nie ma żadnych podstaw, aby Sąd w tej mierze w jakikolwiek sposób "wyręczał" stronę, poszukując za nią materiału dowodowego czy też wskazując jej, jakie dowody jego zdaniem powinna przedstawić, by prawidłowo udokumentować swe żądania. Strona powodowa jako podmiot profesjonalny, reprezentowany przy tym przez fachowego pełnomocnika, powinna mieć wiedzę co do tego, w jaki sposób udowodnione powinny być żądania w postępowaniu cywilnym – zwłaszcza, że w istocie jest to podstawowy kierunek jej działalności gospodarczej.

Już tylko z tego powodu powództwo strony powodowej było bezzasadne. Podzielić również należy również zastrzeżenia pozwanego co do kwestii wysokości roszczenia strony powodowej. Mając na uwadze, w jaki sposób została wystawiona przez (...) SA polisa nr (...) należy stwierdzić, że strona powodowa przedkładając samą tę polisę nie wykazała w żaden sposób, w jaki sposób wyliczona została kwota należności głównej dochodzonego roszczenia. Nadto podnieść należy, że z ww. polisy wynika, że w skład ewentualnej należności wynikającej z ww. polisy wchodziła należność nie tylko z obowiązkowej umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, ale również bliżej nieokreślona należność z tytułu umowy ubezpieczenia „Program Pomocy z Samochodem zastępczym i A. Opony”, z której to zobowiązania, jako nie mieszczące się w ramach ww. obowiązkowej umowy ubezpieczenia OC, z pewnością nie będą podlegały regulacji art. 31 ust. 1 ww. ustawy. Nie sposób zatem twierdzić, że strona powodowa udowodniła swoje roszczenie również co do wysokości.

W tej sytuacji nie sposób uznać roszczenia strony powodowej za zasadne, a co za tym idzie powództwo uległo oddaleniu.

Mając na uwadze wynik procesu i zasadę obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej – art. 98 Kpc – Sąd przyznał kuratorowi pozwanego – adw. A. K. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w Ś. wynagrodzenie za pełnienie tej funkcji w kwocie 360 zł (§ 1 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 6 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) tj. w wysokości dwukrotności stawki minimalnej, mając na uwadze niezbędny nakład pracy kuratora pozwanego będącego adwokatem oraz charakter sprawy i wkład pracy kuratora pozwanego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, powiększoną o obowiązującą stawkę podatku VAT, płatne z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową na wynagrodzenie dla kuratora.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.